

Arrest

nr. 44 628 van 8 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 juli 2009 het Rijk binnen en diende op 6 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 26 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu origine en afkomstig van Mathare, Nairobi. Om financiële redenen liet u zich in februari 2008 rekruteren door de Mungiki sekte. U werd actief bij de Money Collection Unit (verder MCU) van de sekte op Juja Road, waar u mee instond voor het innen van de bijdragen die de matatu-eigenaars aan de Mungiki moeten betalen. Eén jaar later werd u door uw leiding zonder enige uitleg samen met een aantal andere leden meegenomen naar Karura Forest. Daar werd jullie gezegd dat jullie voortaan deel zouden uitmaken van de Killer Mungiki Unit (verder KMU). Jullie moesten een speciale eed afleggen en documenten ondertekenen, waarin stond dat deserteurs vermoord zouden worden. Jullie mochten vervolgens naar huis en moesten de volgende

dag terugkomen om een speciale training te krijgen. U wou echter niets te maken hebben met de KMU en besloot daarom het bestaan van dit trainingskamp in Karura Forest aan te geven bij de politie. Omdat u echter zeker wilde zijn van het bestaan van het kamp alvorens de politie te verwittigen, ging u eerst een kijkje nemen. Toen u bevestiging had van het bestaan van het kamp probeerde u zo snel mogelijk uit de voeten te komen. Onderweg kwam u een aantal agenten van de wegpolitie tegen. U lichtte hen in en betaalde hen smeergeld om u te laten doorwandelen. Vervolgens dook u uit vrees voor represailles van de Mungiki onder bij een vriend in Kitengela. U bleef er tot april 2009 en ging vervolgens naar een andere vriend in Athi River. Ondertussen hield u telefonisch contact met uw moeder, die u op 2 juli 2009 belde met de mededeling dat ze ernstig ziek was. Daarop ging u uw moeder opzoeken en bracht u de nacht thuis door. Rond middernacht hoorde u buiten stemmen. U hoorde zeggen dat dit het huis van Brendan was en dat u thuis moest zijn. Vervolgens vielen een aantal mannen, u veronderstelt Mungiki leden, bij uw moeder binnen. Ze begon te roepen, waarop ze vermoord werd. Daarop vluchtte u langs het raam van uw kamer naar buiten. Terwijl u wegliep kon u nog net zien dat jullie woonplaatsen in brand stonden. U bracht de nacht door in de dichtstbijzijnde kerk en belde vervolgens uw vriend Ochieng om hem te vertellen wat er gebeurd was. Deze stelde u voor aan een zekere Ian met wie u vervolgens naar Oeganda reisde. Van daaruit namen jullie samen het vliegtuig naar een u onbekende bestemming in Europa. Vervolgens reden jullie gedurende een lange tijd en zette Ian u uiteindelijk af in een stad aan de Belgische kust. Hij wenste u geluk en zei dat u asiel moest vragen. U wist echter niet wat u te doen stond en werd even later door een politiepatrouille aangetroffen. De agenten namen uw vingerafdrukken en zouden u gezegd hebben dat u naar Brussel moest gaan om er asiel te vragen, hetgeen u op 6 juli 2009 ook effectief deed.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde aansluiting bij de MCU van de Mungiki sekte in februari 2008. Zo verklaarde u op het ogenblik van uw rekrutering te weten dat de Mungiki sekte gekend staat als een criminele organisatie, maar trad u uit financiële overwegingen toch toe tot de beweging (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 8). Ondanks uw beweerde geldnood komt uw beslissing om lid te worden van de sekte echter zeer lichtzinnig over. Zo stelde u dat je in Kenia constant over Mungiki hoort, maar zou u ondanks de ruime media-aandacht die aan de sekte geschonken wordt vóór uw beweerde toetreding vreemd genoeg niet geweten hebben dat deserteurs het gevaar lopen vermoord te worden (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 8). Bovendien zou u als christen opmerkelijk genoeg evenmin op voorhand geweten hebben dat de Mungiki sekte het niet op andere religies, en zeker niet het christelijk geloof, begrepen heeft (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 15). U zou ook evenmin geweten hebben dat er binnen de reeds in 2002 verboden Mungiki sekte zoiets als een Killer Unit zou bestaan (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 8). Gelet op de ruime media-aandacht die aan het fenomeen Mungiki wordt geschonken, de aanpak van de sekte door de autoriteiten en het feit dat deze beweging constant over de tongen rolt in Kenia, is het dan ook niet aannemelijk te noemen dat u van dergelijke zaken niet op de hoogte zou geweest zijn, laat staan dat u zomaar tot deze beweging zou toetreden zonder u eerst te informeren over de mogelijke gevolgen van een eventuele toetreding. Uw verklaringen ter zake doen dan ook twijfelen aan uw beweerde rekrutering en toetreding tot de Mungiki sekte.

Voorts bleek u vreemd genoeg evenmin op de hoogte te zijn van een aantal voor de beweging belangrijke persoonlijkheden en gebeurtenissen die zich nochtans na uw beweerde toetreding voordeden. Zo bleek u helemaal niet te weten dat de echtgenote van de veroordeelde leider van de beweging, Maina Njenga, in april 2008 brutaal vermoord werd, waarna haar lichaam in een bos gedumpt werd (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 6) (zie landeninformatie). Gevraagd naar Charles Ndungu antwoordde u dan weer “ken ik niet, misschien van andere provincie, je kan niet alle leiders kennen” (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 6), terwijl het in casu de waarnemende voorzitter van de beweging betreft, die bovendien eveneens in april 2008 vermoord werd terwijl hij op weg was naar de gevangenis waar Maina Njenga op dat ogenblik opgesloten zat (zie landeninformatie). Ook al bent u geen politicus en houdt u zich niet bezig met de geschiedenis van de beweging (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 6) mag van u verwacht worden dat u als beweerd lid van de Mungiki sekte van dergelijke zaken zou gehoord hebben, hetzij via uw leiders, de media of de gesprekken die de leden van de beweging daar op dat ogenblik onderling ongetwijfeld over gevoerd moeten hebben.

Voorts legde u dermate vage, incoherente en bedenkelijke verklaringen af betreffende de kern van uw asielrelaas, met name uw beweerde overstap naar en desertie uit de Killer Mungiki Unit en de daaropvolgende vervolgingsfeiten, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Betreffende uw beweerde overstap naar de KMU dient vooreerst vastgesteld te worden dat u vreemd genoeg nooit gevraagd zou zijn of u de overstap wilde maken en u evenmin op voorhand ingelicht zou zijn van de bedoelingen van uw leiders toen jullie naar Karura Forest gebracht werden (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 7). Gevraagd waarom men u overplaatste naar deze eenheid diende u het antwoord bovendien schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 8). Voorts bleek u ondanks uw beweerd lidmaatschap van de Mungiki en eedaflegging binnen de KMU niet te weten dat deze eenheid een andere, zeer specifieke naam draagt (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 6). Meer zelfs, wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd naar "Bagation", zijnde de door de leden van Mungiki gehanteerde naam voor deze eenheid (zie landeninformatie), bleek u hier nog nooit van gehoord te hebben (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 14). Verder kan men zich ook zeer ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u na jullie eedaflegging binnen de KMU samen met uw vrienden terug naar huis ging maar jullie onderweg met geen woord gerept zouden hebben over wat er die dag gebeurd was (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 14). Nochtans waren jullie zopas, zonder hierom gevraagd te zijn geweest en zonder een keuze gehad te hebben, toegetreden tot een moorddadige eenheid, waarbij jullie zelfs een verklaring dienden te ondertekenden waarin stond dat deserteurs vermoord zouden worden (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 7-8).

Bovendien kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat u het bestaan van het trainingskamp in Karura Forest naar eigen zeggen ging aangeven bij de autoriteiten. Zo verklaarde u enerzijds dat u het bestaan van het kamp ging aangeven omdat u geen deel wilde uitmaken van de KMU en uw leven derhalve in gevaar was: "daarom vond ik het beter dat de politie ervan op de hoogte was" (gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2010, p. 2). Bovendien zou de politie, in tegenstelling tot u, wel de nodige stappen kunnen ondernemen (gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2010, p. 2). Eerder verklaarde u nochtans in strijd hiermee dat de Keniaanse autoriteiten u onmogelijk konden helpen, enerzijds omdat de Mungiki sekte in uw land sterker zou zijn dan de politie en anderzijds omdat u zelf het gevaar liep vermoord te worden door de politie als ze zouden achterhalen dat u Kikuyu en lid van de Mungiki bent (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 12-13). Geconfronteerd met deze incoherentie antwoordde u naast de kwestie dat u het niet bij de gewone politie ging aangeven maar bij de wegpolitie die over het algemeen samenwerkt met de MCU. Indien u het zou aangegeven bij de gewone politie zou u immers het gevaar gelopen hebben zelf opgepakt of vermoord te worden. Bovendien zou u de wegpolitie geld gegeven hebben om u zonder problemen te laten vertrekken (gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2010, p. 2-3). Wat er ook van zij, daar u verklaart geen enkele bescherming te kunnen krijgen van de autoriteiten, en dit ondanks het feit dat u het bestaan van een dergelijk KMU trainingskamp ging aangeven, kan men zich ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u in plaats van gewoon te deserteren het bestaan van dit kamp zou aangeven en zodoende het risico zou lopen zelf als Mungiki-lid in het vizier van de autoriteiten terecht te komen of, gelet op de corruptie en samenwerking van bepaalde politieagenten met de Mungiki sekte, door de politie als verrader doorgegeven te worden aan de sekte. Bovendien zou u door het bestaan van het kamp aan te geven ook het leven van uw vrienden bij de sekte in gevaar gebracht hebben, een gegeven waar u blijkbaar evenmin bij stilgestaan hebt (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 14).

Verder dient vastgesteld te worden dat de politie volgens uw verklaringen versterking vroeg en u vervolgens schoten hoorde in de buurt van het trainingskamp, maar dat u niet weet wat er precies gebeurde en u er evenmin iets over terugvond in de media (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 9). Over de ontdekking van een trainingskamp van de KMU in de door u aangegeven periode werd overigens evenmin onmiddellijk iets teruggevonden door het CGVS.

Betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten als gevolg van uw beweerde desertie dienen dan weer volgende vaststellingen te worden gemaakt. Vooreerst blijkt u niet eens te weten of de Mungiki sekte überhaupt op de hoogte is van het feit dat u het bestaan van hun kamp zou aangegeven hebben en zij u daarom actief zouden zoeken. Omdat u die dag niet aanwezig was gaat u er zelf echter van uit dat zij u hiervan verdenken, hetgeen echter een loutere veronderstelling is uwentwege waar u niet meteen een concrete aanwijzing voor hebt (gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2010, p. 3). Voorts kan men zich ook ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u gedurende 5 maanden ondergedoken leefde en u vervolgens voor 1 nacht naar huis kwam en precies die nacht het bezoek zou gekregen hebben van leden van de Mungiki sekte. Gevraagd hoe de sekte op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat u die nacht thuis was, diende u het antwoord alleszins schuldig te blijven. U stelde dat uw collega's u misschien zagen terugkomen, maar diende toe te geven dat u dat eigenlijk helemaal niet

wist (gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2010, p. 4). U verklaarde voorts dat de sekte reeds eerder bij uw moeder naar u was komen informeren, maar gevraagd hoe u wist dat het om Mungiki-leden ging, kwam u niet verder dan te stellen dat er voorheen nooit mensen naar u kwamen vragen en dat uw moeder uw vrienden uit Mathare - maar niet anderen die verder weg wonen - kent (gehoorverslag CGVS dd. 15/01/2010, p. 10). De personen die naar u kwamen vragen hebben met andere woorden nooit gezegd dat zij Mungiki leden zijn en bovendien maakte u geen enkele melding van het feit dat uw moeder onder druk zou gezet zijn of dat er op een andere manier bij haar zou aangedrongen zijn om te zeggen waar u verbleef, hetgeen nochtans van de Mungiki sekte verwacht zou kunnen worden indien deze daadwerkelijk naar u op zoek zou zijn wegens verraad. Tot slot kon u evenmin een verklaring geven voor het feit dat de personen die naar u op zoek waren die nacht het verkeerde huis binnenvielen (gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2010, p. 4).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat uw verklaringen ter zake dermate vaag, incoherent en bedenkelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt onderzocht zal worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoeker stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Bovendien beweerde hij tijdens het verhoor dat zowel zijn identiteitskaart als zijn geboorteakte door de brandstichting werd vernietigd (zie gehoorverslag CGVS, p.4), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en later tijdens het verhoor verklaarde zijn identiteitskaart aan de smokkelaar te hebben afgegeven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Toen verzoeker met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, verklaarde hij "Is niet verbrand, gaf het aan Ian. Sorry als ik het zo gezegd heb" (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Deze verklaring is echter geenszins afdoende om de tegenstrijdigheid te verklaren. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem dan ook aangewreven worden en houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn geloofwaardigheid.

3.2. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel

waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verzoeker gaat aldus voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dat hij kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld wordt is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen. Overigens ziet de Raad niet in waarom verzoeker, die geen vervolging vreest door zijn overheid nu hij niet bekend is als Mungiki, de noodzakelijke identiteitsdocumenten niet opvraagt of heeft opgevraagd.

3.3. Verzoeker brengt geen enkel nuttig element ter staving van zijn asielrelaas voor. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. Verzoekers asielrelaas is geheel gesteund op zijn aansluiting bij de Mungiki wat volgens de bestreden beslissing ongeloofwaardig is: *“Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde aansluiting bij de MCU van de Mungiki sekte in februari 2008”*.

3.5. Verzoeker meent dat de CGVS geen rekening houdt met de *“realiteit in de Mathare-slums in Nairobi; verzoeker heeft duidelijk verteld dat hij is toegetreden omdat hij geen job had en omdat hij zijn moeder uit de sloppenwijken wilde verhuizen”* en *“De Commissaris-Generaal vermeent daarnaast dat het niet-aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte was van bepaalde kenmerken van de Mungiki-sekte (nl. het gevaar dat deserteurs lopen om vermoord te worden en het bestaan van een Killer Unit) (...) Uit alle objectieve informatie-bronnen blijkt duidelijk dat de Mungiki-sekte een hoogst geheim karakter heeft. (Country of Origin Information Centre 29 januari 2010, Report Kenya, Abusers or abused?, http://www.landinfo.no/asset/1123/1/1123_1.pdf). De Commissaris-Generaal gaat ten andere voorbij aan het feit dat verzoeker in de Mathare-slums woonde en daar tot de vermeende media-bronnen helemaal geen toegang heeft. De Commissaris-Generaal laat overigens na te verduidelijken welke media-bronnen hij bedoelt; geen enkele concrete informatie of bewijs terzake wordt gegeven”*. Verzoeker wijst er verder op dat hij *“zonder dralen de leidende figuren van de Mungiki-sekte”* heeft opgesomd en stelt dat zijn onwetendheid aangaande de dood van de echtgenote van Maina Njenga te verklaren valt door het feit dat verzoeker omwille van financiële redenen tot de Mungiki-sekte is toegetreden. Bovendien beweert verzoeker dat zijn onwetendheid dienaangaande *“toont veeleer aan dat zijn kennis van de Mungiki-sekte geen ingestudeerde kennis betreft; indien de kennis van verzoeker m.b.t. de Mungiki door hem ingestudeerd was, had hij dit eenvoudig kunnen weten”*.

3.6. Verzoekers toetredingsmotieven kunnen geenszins zijn onwetendheid aangaande bepaalde kenmerken van de Mungiki verschonen. Uit het door verzoeker aangebrachte artikel blijkt dat er weinig informatie bestaat over de structuur van de sekte, maar geenszins dat de kenmerken waarover verzoeker onwetend was, voor sekteleiden geheim worden gehouden. Verzoeker kan niet enerzijds op zijn origine en geografische herkomst steunen om zijn lidmaatschap aannemelijk te maken *“Cruciaal is de vaststelling dat verzoeker van Kikuyu-origine is en dat hij afkomstig is uit de Mathare-slums”* en *“Deze*

vaststellingen zijn relevant omdat uit objectieve informatie blijkt dat de Mungiki-leden voornamelijk geworven worden c.q. afkomstig zijn uit de Mathare-slums in Nairobi (Artikel i.v.m. Mungiki op WIKIPEDIA, [http://en.wikipedia.org/wiki/Mungiki_\(stuk\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Mungiki_(stuk)))” en anderzijds stellen dat hij geen toegang had tot mediainformatie over de Mungiki. Minstens kan verwacht worden dat een lid van een organisatie, ongeacht zijn toetredingsmotieven, op een jaar tijd voldoende kennis heeft opgedaan over de structuur en de werking van in casu de Mungiki. Overigens bewijst verzoeker evenmin zijn woonplaats in de Mathare-slums, noch dat hij er geen toegang had tot mediabronnen. Hoe dan ook verzoeker had minstens via andere leden of leiders informatie kunnen verwerven over gebeurtenissen en persoonlijkheden die voor die organisatie van belang zijn en die zich situeren ten tijde van het lidmaatschap van verzoeker. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zijn onwetendheid aangaande Charles Ndungu niet betwist, noch weerlegt. Aldus blijft de bestreden beslissing op dit punt gehandhaafd. Verzoeker toont niet aan zich bij de Mungiki te hebben aangesloten.

3.7. Verzoekers overstap naar de ‘*bagation*’ en daaropvolgende desertie uit de Killer Mungiki Unit blijft vaag. Zo kon verzoeker niet toelichten waarom hij naar deze eenheid werd overgeplaatst (gehoorverslag CGVS d.d. 15/01/2010, p. 6). Verzoeker erkent dat hij de benaming ‘*batagion*’ niet kende en stelt dat het woord nooit in zijn bijzijn werd gebruikt. Verzoeker meent dat “*De Commissaris-Generaal houdt voor dit deze benaming gebruikt zou worden door de leden van de Mungiki-sekte, doch levert hiervan niet het bewijs. (...) Zelfs indien deze term effectief zou gebruikt worden door de leden, dan kan het feit dat verzoeker deze benaming niet kende, eenvoudig verklaard worden door de omstandigheid dat verzoeker nauwelijks één dag lid is geweest van de KMU*”. Deze opmerking berust op een verkeerde lezing van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waaruit blijkt dat personen die binnen de Mungiki aangenomen worden als leden in dit broederschap bekend staan als de “*Bagation squad*” (zie artikel “*How Mungiki trains killers*”). Aldus kan verzoekers kortstondige lidmaatschap van KMU zijn onwetendheid niet verklaren te meer nu hij voor zijn lidmaatschap meerdere praktische stappen diende te zetten waaronder het afleggen van een eed.

3.7.1. Waar verzoeker aanvoert “*Het is echter typisch voor de Mungiki-sekte dat toetreding niet enkel op vrijwillige basis gebeurt, maar ook -en voornamelijk- op basis van dwang en geweld. (Country of Origin Information Centre 29 januari 2010, Report Kenya, Abusers or abused?, http://www.landinfo.no/asset/1123/1/1123_1.pdf)*”, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker om economische redenen vrijwillig toetrad tot de Mungiki en uit het artikel allerminst blijkt dat mannen gedwongen ingelijfd worden in een bepaalde afdeling van de sekte nadat ze eerst vrijwillig lid waren geworden.

3.8. Tot slot kan worden gesteld dat de Commissaris-generaal terecht meent dat verzoekers bedoeling het bestaan van het trainingskamp te Karura Forest te hebben willen aangeven bij de politiediensten (zie gehoorverslag CGVS 4.02.2010, p. 2) strijdig is met zijn bewering dat hij de Keniaanse politie vreest die samenwerkte met Mungiki-leden en daarnaast stelt dat de politie het trainingskamp effectief zou zijn binnengevallen. Verzoeker toont evenmin aan dat leden van de Mungiki-sekte op de hoogte waren van zijn verraad en zijn woning en die van zijn moeder in de nacht van 2 juli 2009 in brand staken. Indien verzoekers burenen hem inderdaad verrieden, dan is het geenszins aannemelijk dat de aanvallers het verkeerde huis binnenvielen, nu toch mag worden verwacht dat zijn burenen wisten in welk huis verzoeker woonde. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat “*onze huizen (2) in brand stonden*” (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

3.9. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan. Ook al bezit verzoeker enige algemene kennis van de sekte, de verklaringen over zijn eigen omgeving en activiteiten bij de Mungiki zijn onvoldoende om een lidmaatschap waarachtig te maken. De daaruit afgeleide problemen kunnen dan ook niet overtuigen.

3.10. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker vrijwillig toetrad tot deze sekte op een ogenblik dat deze veel mediabelangstelling kreeg en de Mungiki bij verzoeker bekend raakte omwille van zijn etnie en zijn woonplaats. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beroepen op internationale bescherming wanneer hij eerst om louter financiële redenen lid werd van een groepering die dood en vernieling zaaide (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Overigens heeft verzoeker geen enkele poging ondernomen effectieve bescherming te zoeken bij zijn overheid. Zodat hij geen nood aantoonde aan internationale bescherming.

3.11. De Raad wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.12. Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten en artikelen dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Dit is in casu niet het geval.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land.

4.2.1. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat er een *“ernstige en aanhoudende conflict tussen de overheid enerzijds en Mungiki anderzijds”*, wijst de Raad erop dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet worden geconcludeerd dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoeker brengt geen enkel nuttig element aan al zou er in Kenia op heden sprake zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van de Geneefse verdragen.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Waar verzoeker stelt dat “de beslissing van de Commissaris-generaal onvoldoende feitelijk gemotiveerd” is, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze uitgebreid wordt gemotiveerd en gestaafd met objectieve informatie.

5. De Raad ziet tot slot geen redenen tot het vernietigen van de bestreden beslissing om bijkomende onderzoeksdaden te laten stellen over verzoekers lidmaatschap van de Mungiki-sekte nu verzoeker zelf geen coherente en nauwkeurige verklaringen aflegde voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch aanbrengt in het verzoekschrift.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK